

Pablo Hasel: “Tots els represaliats sense excepció haurien de ser inclosos a l’amnistia”

CLARA ARDÉVOL MALLOL :: 12/10/2023

Entrevista al raper sobre l'amnistia i la lluita antirepressiva i sobre la seva situació personal

Al febrer farà tres anys que **Pablo Hasel** va entrar a la presó **per les lletres d’unes cançons i el contingut d’alguns piulets**. Aquestes sentències, sumades a unes altres, han fet que encara continuï a la presó. De fet, el raper **hauria de sortir-ne** el 14 d’abril de 2027, fet que significa que haurà estat empresonat **sis anys i dos mesos**. Com que el seu cas no es relaciona amb la causa independentista, previsiblement **no entrarà en la llei d’amnistia**, però un indult o una reforma del codi penal espanyol que derogués els delictes d’opinió sí que podrien alliberar-lo. Parlem amb ell sobre l’amnistia i la lluita antirepressiva i sobre la seva situació personal, marcada per una malaltia crònica a l’estómac i per la denúncia que ha fet durant mesos de les condicions a la presó de Ponent. Aquesta entrevista s’ha hagut de fer per correu postal i s’ha respectat tot el contingut que hi ha escrit Hasel.

—Com a represaliat, com veieu les negociacions per una llei d’amnistia entre els partits independentistes, Sumar i el PSOE?

—Junts i ERC parteixen d’un oportunisme electoralista evident. La prova és que als represaliats ens han oblidat molt de temps, a part d’ajudar a reprimir-nos i criminalitzar-nos. Ara que veuen que han perdut tants milers de vots i que cada dia estan més desacreditats, fingeixen que els importem. Pel que fa al PSOE i a la seva crossa, Sumar, més enllà de necessitar-ho per a fer possible la investidura, volen continuar guanyant vots amb el relat fal·laç de la “concòrdia”. És tangible que no s’oposen a la repressió que han legitimat i exercit. Aquest *gobierno* ha augmentat el pressupost en repressió una barbaritat, així com les lleis repressives de la mà de PP i Vox. Sense oblidar els greus episodis de guerra bruta que han avalat, com les infiltracions policials amb relacions sexuals i afectives. Junts i ERC, han arribat a aquesta situació per la pressió de la solidaritat, a banda de la pressió de la potent abstenció. Tant la gran tasca de la lluita antirepressiva organitzada principalment com unes altres iniciatives, han impedit que ens oblidin. Aquest és un factor fonamental que s’acostuma a esmentar poc.

També cal dir que volen arribar a aquest pacte per fugir de la confrontació necessària per a fer efectiva l’autodeterminació. Demostren que no tenen cap intenció de dur a terme l’embat, i tant si ajuden a formar el govern espanyol com si no, donen estabilitat al règim i venen fum processista. Ara bé, assenyalar el seu paper no implica dir que aquesta amnistia parcial no té res de positiu. Seria ometre el perquè s’ha arribat a aquesta conjuntura, com explicava abans, i que milers de represaliats veurien arxivada la seva causa judicial. No seria cap regal dels polítics que volen penjar-se la medalla, se’ls ha forçat a arribar fins aquí.

Però l’amnistia hauria de ser total, no tan sols en el marc nacional català, que deixa fora molts represaliats, sinó en l’àmbit estatal. Les presons del règim tenen centenars de presos

polítics que han defensat els nostres drets i llibertats, inclosa l'autodeterminació. Fa dècades que ho fan, i seria molt injust i contraproduent oblidar-los. A més, és intolerable que vulguin afegir-hi els cossos repressius, posant al mateix pla opressors agressors i oprimits agredits. A sobre, aquests ja tenen la impunitat garantida per l'estat i han estat condecorats.

—Creieu que us haurien d'incloure d'alguna manera en aquesta llei? En cas que no, creieu que, per unes altres vies, com ara una reforma del codi penal o un indult, s'hauria de tenir en compte el vostre cas i el de Valtònyc en les negociacions? Sabeu si això s'ha posat sobre la taula en algun moment?

—La meua condemna més elevada, de tres anys, té tota a veure amb l'1-O. Va començar perquè uns guàrdies urbans feixistes de Lleida van apallissar un company de militància quan enganxava cartells a favor del referèndum. Tot i les proves, van absoldre els policies i jo vaig denunciar a les meves xarxes el judici-farsa, on van portar un col·laborador feixista com a fals testimoni. Es dedicava a incitar a la violència contra independentistes i lluitadors socials, pujant fotografies amb armes de foc a internet, cosa que també vaig denunciar per xarxes. En una clara operació de guerra bruta, van facilitar-li el meu domicili i va venir a agredir-me. Uns dies després, va amenaçar uns companys amb una pistola. A sobre, per tot plegat, van condemnar-me per "obstrucció a la justícia"! Atenent els paràmetres d'aquesta amnistia, aquesta causa l'haurien de suprimir. Com deia abans, tots els represaliats sense excepció haurien d'estar-hi inclosos. No tinc cap notícia que en Valtònyc i jo, o molts altres, siguem presents a les negociacions. Pel que fa a l'indult, Podemos el va prometre per desmobilitzar i rentar-se la cara quan em van segrestar. Una mentida més.

—Com valoreu la proposició de llei que ha presentat Sumar contra els delictes d'opinió, que podria beneficiar-vos? Us seria útil, tenint en compte la particularitat del vostre cas?

—Podemos/Sumar, ERC, Bildu... Fa anys que diuen que derogaran els delictes d'expressió que van més enllà de les injúries a la corona, a més d'altres lleis repressives. La realitat és que han facilitat que totes les llibertats es retallin encara més. Per exemple, amb la "lleï de seguretat nacional" i la "lleï mordassa digital". Els fets, i no les paraules buides, són el que compta. Si un dia s'aconsegueix, serà fruit de la pressió popular de les lluites. En aquest cas, molts evitarien acabar a la presó, a l'exili, amb multes elevades o amb pànic de ser crítics amb el règim. I a mi m'haurien d'alliberar, és clar.

—Com s'hauria d'actuar amb totes les causes obertes per les protestes contra el vostre empresonament? Creieu que es tindran en compte d'alguna manera?

—Tota protesta era legítima i necessària, per tant, s'haurien d'arxivar les causes. És repugnant que Junts i ERC parlin de la repressió com si no anés molt més enllà de la lluita per l'autodeterminació a Catalunya. Cal recordar amb insistència moltes persones represaliades per haver defensat el dret de l'habitatge digne, per lluites laborals i estudiantils, per haver combatut el masclisme, el racisme, l'homofòbia, la transfòbia... Com es pot pretendre una república millor oblidant-les? Precisament, han lluitat per una nació molt més justa, i a les negociacions les obliden.

—Com quedarà la lluita antirepressiva després d'una possible amnistia?

—En alguns sectors amb menys consciència, pot quedar debilitada. En uns altres, serà un

revulsiu per a aconseguir més coses. La lluita antirepressiva continuarà essent imprescindible, perquè la repressió no s'aturarà i encara quedaran molts represaliats. Sota un règim de feixisme encobert com aquest, que vulnera sistemàticament les llibertats fonamentals, és una qüestió de primer ordre. A més, cal organitzar-la bé per a fer front a futures onades repressives quan hi hagi revoltes nacionals o socials. Rebutjar l'amnistia perquè desmobilitzarà alguns seria com dir que s'ha de rebutjar qualsevol pujada de salaris perquè "calmen la lluita". Precisament, lluitem per millores que no són una fi, sinó un mitjà per a aconseguir-ne més. Per això s'ha d'incidir que no és suficient i que cal esforçar-nos per conquerir allò que falta. I recordar que, sense el salt qualitatiu que hi ha hagut en la lluita antirepressiva, seria impensable que tants represaliats poguessin ser amnistiats. Hem d'intentar que sigui una motivació més.

—Com viviu la presó després de gairebé tres anys i tenint en compte que encara us queden uns anys de condemna?

—Físicament, em sento força cansat per la malaltia de Crohn que m'han diagnosticat recentment. Mentalment, tinc molta energia per a continuar. Com a qualsevol pres polític, han intentat destruir-me, no tan sols amb la presó, sinó amb molts més atacs. Però en compte de permetre-ho, m'he enfortit. Lògicament, la presó es fa pesada i visc amb molta ràbia i impotència totes les injustícies que veig aquí. Incloses les condicions especialment pèssimes i amagades de Ponent, tan escandaloses que fins i tot els sindicats de carcellers n'han denunciat alguns aspectes, com ara les instal·lacions ruïnoses o les plagues de xinxes, paneroles i rates. Alhora, si es fes una lluita col·lectiva de presos per a millorar-les, ens acusarien d'haver fet un motí. Més que pensar en el temps que em queda, penso en com continuar fent perquè també paguin un preu per tenir-me segrestat.

—De quina manera la vostra malaltia crònica a l'estómac té relació amb les condicions de la presó?

—Primer, m'hi van detectar un virus, l'helicobàcter. Sobre la malaltia de Crohn, en general, el seu origen no s'ha descobert, però diuen que hi ha desencadenants o agreujants com la mala alimentació o les situacions estressants. Aquí, l'alimentació és nefasta i els presos que treballen a la cuina expliquen que la falta d'higiene és brutal, perquè és plena de paneroles i rates. A vegades el menjar arriba en mal estat. Durant l'any que estat esperant que em fessin les proves, la malaltia va empitjorar i em van trobar úlceres. Ara estic més bé gràcies a la medicació, però he patit molt, ha estat una tortura. Han posat la meua salut en un risc seriós, cosa que és habitual que emprin com a arma contra els presos polítics. Hi ha malalts molt més greus que no han estat alliberats i alguns han estat exterminats per desatenció mèdica. De fet, part de la meua condemna és per haver denunciat l'extermini d'Isabel Aparicio.

—Vau denunciar vulneració de la intimitat. Continueu anant al metge acompanyat en tot moment per agents dels Mossos?

—Els Mossos són a la consulta en tot moment i no em treuen mai les manilles. Ni tan sols quan, fa poc, la doctora va ensenyar-me a injectar-me la medicació. Al darrer judici per haver-me manifestat va quedar demostrat que em tracten pitjor que a un violador en sèrie o un gihadista. Si, després d'un any de lluita, vam aconseguir que em fessin la colonoscòpia respectant la meua intimitat, va ser gràcies a la pressió solidària. Si no, encara no m'haurien fet les proves i la malaltia hauria avançat. Dues vegades vaig haver de marxar de l'hospital

perquè, ni adormit per l'anestèsia, volien apartar-se. A sobre, entre més provocacions. Una venjança per no agenollar-me i continuar resistint. Tot permès per la Generalitat, que també va permetre el tracte d'excepció que van donar-me al judici. Una mostra més del seu col·laboracionisme criminal.

—Espereu tenir aviat algun permís penitenciari o que flexibilitzin el vostre règim?

—No, els presos polítics que ens neguem a penedir-nos i a col·laborar amb els repressors no tenim beneficis penitenciaris i complim la condemna sencera. El programa de tractament que ens volen aplicar i que rebutgem rotundament busca que diguem que el que hem fet ha estat malament. Si l'hagués acceptat, ja faria molt de temps que seria fora, però només perjudicaria la causa col·lectiva per criminalitzar la lluita i legitimar la repressió domesticat. També seria una traïció a mi mateix i la consciència m'ho impedeix. Ser al carrer molt abans a canvi d'això no tindria res a veure amb la llibertat, tot al contrari. Si sortim abans, serà perquè ho aconseguim la lluita i mai per col·laboracionisme claudicant.

<https://www.vilaweb.cat/noticies/entrevista-pablo-hasel-amnistia/>

<https://ppcc.lahaine.org/pablo-hasel-ltots-els-represaliats>